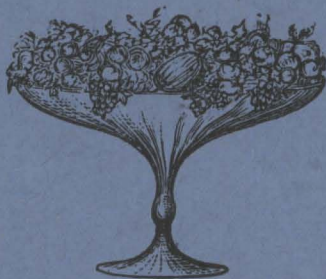

8284

Den utro Hustru

Et moderne Drama
om Pengemagt og Kvindemagt.

Den utro Hustru.

Første Akt.

Der staar en Nimbus, en blændende Glans, omkring Pengemandens og Børsspekulantens Navn; og det er intet Under, at uindviede betragter Bankierens og Bankdirektørens Kamp om Guldet med samme Beundring, som Børn betragter Heltene i deres Eventyrbøger . . .

Thi Børsen er jo de voksnes store Eventyr. Det reelle Centrum for deres lønlige Haab om Rigdom; som den brutale Virkelighed desværre ofte omformer til et gabende Svælg, der paa nogle Minutter kan opluge Resultatet af et helt Livs Arbejde.

Børsen er i alle Lande den Valplads, hvor det moderne Erhvervsliv bitreste Kampe foregaar — der skabes Helte og der fældes Helte — og ofte har Børsen været Skuepladsen for Tragedier der berører tusinder af Mennesker . . .

Den ejendommelige Mystik, der omgiver Børsen, meddeler sig ogsaa til dens Mænd.

Om nogle Børsspekulanters Rigdom gaar der fabelagtige Rygter, andre betragtes med Skepsis, og om nogle vil det hedde: ve de overvundne!

Ingen kan bedømme en Børsspekulants økonomiske Forhold retfærdigt.

Man ved kun med Sikkerhed dette, at Spekulantens ydre Position aldrig kan lægges til Grund for hans reelle Stilling.

Mangemillionæren gaar maaske til Børsen med en hullet Paraply, medens hans Kone selv gør sine Indkøb ved Torvehallerne for at faa Varerne et Par Øre billigere.

Den ruinerede Spekulant, som et let Vindpust kan blæse omkuld, vil derimod som oftest optræde med en Pomp og Pragt, der er baseret paa at blænde og paavirke Omgivelserne; og Ræsonnementet er vistnok i alt væsenligt rigtigt.

Bankier Lemming tilhørte med Liv og Sjæl den sidstnævnte Spekulanttype.

Han var i en fuldstændig fortvivlet økonomisk Situation den Dag den unge Rentier Felix Harter traadte ind paa hans Kontor.

Men der findes et Sted i Verdensrummet en Skytsaand for Spillere og Spekulanter.

Var det et flygtigt Lune, et Spil af Skæbnen, eller en nøje gennemtænkt Plan, der førte den unge Rigmand til den ruinerede Børsmands Kontor den Eftermiddag. Ingen ved det.

Men da Felix Harter forlod Bankiers Lemmings Kontor, havde han efterladt en stor Sum Penge hos ham til Kapitalanbringelse.

Beløbet var stort nok til at dække Lemmings øjeblikkelige Udbetalinger — Situationen var endnu en Gang reddet.

Nogle Minutter efter at Felix Harter havde forladt Bankier Lemmings Kontor, traadte den snu, forsigtige Bankier Freyholdt, Lemmings mangeaarige Forretningsforbindelse derind.

Dette Besøg gav Anledning til, at Lemming gik ind i en ny og farlig Spekulation i „Bawaria“-Aktier . . . Den ængstelige Freyholdt lod sig overtale til at deltage i Spillet, thi Lemming forstod haade Forstillelsens og Overtalelsens Kunst.

Lemming vidste, at han *maatte* sejre . . . var han ikke Gang paa Gang bleven hjulpet i den yderste Nød — sidste Gang i Dag — naar alle Udveje syntes lukkede, saa aabnede der sig dog altid Muligheder for ham.

Han følte, at højere Magter var med ham og beskyttede ham. . . . Saaledes var de ydre Omrids af Forretningsmanden Lemming: men bag den Skal af Kølighed og Utilnærmelighed, som han gerne omgav sig med, rummede han stærke og oprindelige Lidenskaber.

Han elskede sin Hustru, og naar han et Øjeblik havde sin Hjerne fri af Forretningskvalerne, gik hans Tanker altid ned til det Badested, Landets dyreste, hvor hun netop opholdt sig.

Fru Lemming var sin Mand oprigtig hengiven — maaske

elskede hun ham ogsaa — hun vidste det imidlertid næppe selv, thi hun havde endnu ikke mødt Fristelsen i sit Liv.

Hendes Liv var hengledet i Luksus og forfinet Selskabelighed, hun brød sig om alle og ingen, og frygtede kun et — Kedsomheden.

Den stærke Lidenskab — den virkelige Passion havde hun endnu aldrig mødt — hendes Liv var Tomhed, men hun savnede intet, hun var tilfreds. . . . Havet skal efter Sigende have stærk Indflydelse paa Kvinders Følelsesliv. . . . Hvis dette Paradoks undtagelsesvis er Sandhed, kån det forklare hvorfor Rentier Harter kom, saa, og sejrede over Fru Lemming, da han traf hende ved Badestedet.

Thi Fru Lemming elskede ikke Harter, og hun havde aldrig tænkt sig at ville bedrage sin Mand. Men Skæbnen leger med Menneskers Hjerter og Menneskers Lykke. Det er Skæbnen, ikke Viljen der raader . . .

Anden Akt.

Paa Børsen er alle Mennesker saa umaadelige vittige . . . Dagbladenes hasarderede Brandere, Restauranternes smaa Historier, de pikante Skandalekrøniker, der krydrer Middagene i Hjemmene; alle disse forskellige Aandrigheder der bidrager til at forsøde vore Medmenneskers Liv, fødes for det meste paa Børsen . . .

Alle Børsens Medlemmer og daglige Gæster har deres Tilnavne, der mer eller mindre godt karakteriserer vedkommendes smukkeste personlige Egenskaber. En kaldes maaske „den uovervindelige“, en „Spionen“, og endelig en „det blege Ansigt“. Lemmings Navn var „den ubegribelige Lemming“. Thi maalt selv med en Børsmands Alen, var Lemmings Forhold gaadefulde og indviklede.

Da vi sidste Gang forlod ham, havde han efter at have overvundet sine øjeblikkelige Vanskeligheder, sammen med Bankier Freyholdt, der paa Børsen gerne kaldtes for „Aben“, engageret sig i en vidtløftig Spekulation i „Bawaria“-Aktier, et af Kurslistens mest uberegnelige Papirer.

I Begyndelsen var alt gaaet godt, og Lemming havde indtjent en overmaade smuk Avance, som han tiltrods for Freyholdts indtrængende Anmodninger dog ikke vilde tage hjem endnu, thi Lemming troede paa forøgede Stigningsmuligheder.

Da indtraf der en pludselig Svækkelse af udenlandske Værdier, som ogsaa trak „Bawaria“-Aktierne med sig. . . . Alle Papirer faldt, Panikken var over Børsen, men Krakket og Fallitten var over Lemming. Den Dag han forlod Børsen efter et kæmpemæssigt Fald i „Bawaria“-Aktier, var der ingen der kunde se, hvilken Kamp der rasede i hans Sjæl. Han følte sig slaaget denne Gang, netop fordi han endnu i Gaar havde været

saa sikker paa Sejren. . . Fallit og Vanære skulde altsaa være Høsten af hans Livs Arbejde. Der gled et bittert Smil over Lemmings Ansigt, da han løftede Revolveren mod sin Tinding. Hans Livs Data passerede hastigt Revy gennem hans Hjerne, og han følte, hvor usigeligt tomt og glædesløst hans Liv havde været, trods alle dets Kampe og de tilsyneladende glimrende ydre Forhold.

Da faldt hans Blik paa hans Hustrus Billede, og han lod tankefuldt Haanden, der holdt Revolveren, glide ned. . . Skulde det være muligt, var der endnu Baand, der bandt ham til Livet? . . .

De stærke skal leve for at overvinde alle Hindringer, der krydser deres Planer — de svage maa bukke under og gaa til Grunde. . .

Dette Facit havde Bankier Lemming uddraget af de sidste Dages Begivenheder — og paa dette tænkte han, medens han rejste til det Badested, hvor hans Kone var.

Nu havde han lagt sin Plan — og følges skulde den — . . . Han vilde opsøge Felix Harter, som han vidste boede i Nærheden, han maatte træde til, det gjaldt jo ogsaa dennes Penge — nogle Hundrede Tusinde vilde klare alt, og Lemming tvivlede ikke om, at nye storartede Foretagender hurtigt vilde bringe alt paa Fode igen. . . .

Fru Lemming og Felix Harter var blevet særdeles gode Venner, saa gode Venner, at Bankier Lemmings Ankomst kunde virke forstemmende paa dem og forstyrre deres Lykke . . . Og dog, midt i sin Lykke var Fru Lemming ikke glad, ofte stjal hendes Tanker sig til hendes Mand, hvor mon han var, hun vidste, at han for Tiden kæmpede for Livet . . . Det bankede paa Døren, og grebet af en ubestemt Forudanelse,

en bleg Frygt, flygtede Fru Lemming ind i sin Elskers Soveværelse. . . . Var det ham. . . . Her vilde hun i alt Fald ikke overraskes. . . . Nogle Minutter efter stod Lemming i Felix Harters Værelse. Smilende, selvbehersket som altid, forklarede han Stillingen for sin Klient og bad ham forstrække ham med de Mid-

ler, hans Situation krævede. Men Felix Harter vilde ikke engagere sig stærkere. Det var en Dødsdom, der blev fældet over Lemming, og han følte det selv. Uvilkaarlig greb han

efter et Støttestøt i det nærmeste Bord, men da faldt hans Blik paa hans Kones Promenadetaske, som hun i Hastværket havde glemt.

I et Nu var Rollerne ombyttede — Lemming var ikke Ansøger mere — Harter ikke Anklager mere. Da traadte Fru Lemming ind . . . I faa Sekunder over-

skuede hun Situationen, hendes Blik droges uvilkaarligt mod hendes Mand, kun ham saa hun nu; det var som havde hun aldrig kendt Felix Harter, han var en fremmed som hun intet følte for, intet havde tilfælles med.

Men nu brød Lemming alle Baand, der bandt ham til Hu-

struen; alle de Sorger og Vanskeligheder, Nuet havde skabt, var borte; hvad brød han sig om Penge i disse Øjeblikke, hvor de rent menneskelige Drifter, den saarede Stolthed og den skuffede Elskov, beherskede ham. Men han var alligevel

en Mand, og kold og behersket som vanlig tog han Afsked med sin Hustru til Trods for at hans Hjerter krympede sig i Smerte . . . Men der var en bristende Glans i Fru Lemmings Øjne i Afskedsøjeblikket, der burde have vist den kolde Bankier, at vel havde hans Hustru fejlet, men i Øjeblikket led hun derunder . . . Thi det stod nu Fru Lemming klart, at

Felix Harter havde hun aldrig elsket; han havde været den lette Flirt, en lille Afveksling i et indholdsløst Liv, men hendes Hjerte havde han ikke. Hun elskede — nu først forstod det — kun sin Mand — hendes Hjerte, hele hendes Sjæl ejede han. Felix Harter skulde ikke mere eje hendes Legeme.

Et Revolverskuds hule Drøn rystede noget efter Hotellet i dets Formiddagsro . . . Fru Lemming havde i Lede berøvet sig Livet.

Lemming og Harter mødtes ved den døendes Leje . . .

Lemming forstod nu — desværre for sent — alt . . . ogsaa Harter forstod. Lemming blev en Stund i Dødsværelset, men saa drog Børslivets Krydsild ham tilbage til Hovedstaden . . . Nye Midler maatte rejses, nye Udveje aabnes . . . thi han følte, at han maatte give Harter hans Penge tilbage.